

BİNBİR ROMAN

Cilt: 1 - Sayı: 11 - 25 Kuruş

28 - Temmuz - Çarşamba - 1948

AKŞAM
SOFRA-
DA KRİS-
Sİ HÂLA
GİLDANIN
SÖZLERİ-
NİN TESİ-
Rİ ALTIN-
DA İDİ.
BİR TÜR-
LÜ KÜÇÜ-
GÜN KO-
LUNDA-
KI ÇÜRDÜ-
GÜ UNU-
TUP FRE-
Dİ AFFE-
DEMİYOR-
DU...

Mutlis Hakikat

KRİSSİ İKİMİZ, BİRAZ
DIŞARI FIKSAK NASIL
OLUR?

İMKÂNSIZ,
BİR ŞEY GİL-
DA YALNIZ KALIN-
CA KORKAR.

FRED PARDESÜSÜNÜ ALMAK İÇİN KAL-
KAR.

KARDESİN YENİ DOĞMUŞ BİR
BEBEK DEĞİL YA!

KARANLIKTAN
VE GÖLGELERDEN
KORKAK...

FRED PEÇE-
TEYİ ALARAK MASAYA ÇARPAR...

ÂLÂ GÖLGELERDEN
KORKUYOR, DİYE BİZ
BİR BİRİMİZİ FEDA
EDELİM.

GÜNLER
HEP AYNI
SEKİLDE
GEÇMEK-
TE VE VA-
ZİYETTE
BİR DEĞİ-
ŞİKLİK OL-
MAMAKTA-
DIR. GİLDA
MÜTEMADİ
YEN KRİS-
SİYE UY-
DURMASEY-
LER ANLAT-
MAKTADIR.
ONU BİR
DAKİKA KO-
CASIYLA
YALNIZ
BIRAKMA-
MAKTA-
DIR...

BÜTÜN GÜN BÖYLE
PIYANO BAŞINDA O-
TURMASINA İMKÂN
VARMIDIR?

KONSERE
HAZIRLANAN-
LAR BÖYLEDİR.
HİÇ OLMAYSA
GÜNDE ON SA-
AT ÇALIŞIRLAR.

FRED CEHENNEM AZABI ÇEKMEKTEDİR.
KAPİYİ AÇAR AÇMAZ BEYNİNİ BİR MÜZİK
SESİ TIRMALAMAKTADIR...

DİNLEYENLERİDE DELİ EDERLER!

GİLDA BİR DÂHİDİR.
GEÇEN GÜN KAMŞUMUZ
MEŞHUR HOROWTİZİ BİZE
GELMİŞ SANMIŞ.

HEPSİ BANA VİZ GELİR, EVİMDE
BİR DAKİKA KAFAMI DİNLI-
YEMİYORUM. BUNUN NETİCE-
Sİ OLARAKDA EVE GELMİ-
YECEĞİM.

FRED, NEDEN MÜSAM'AHAKAK
OLMUYORSUN?

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

VAZİYET GİT-
TİKCE GER-
GİNLEŞİYOR.
GILDA KRİS-
SİYE HAKİM
OLMUŞTUR.
GÜNÜN HER
SAATİNDE Pİ-
YANO ÇALMAK
TADİR. FRED
BU HALDEN
ZİYADESİYLE
MUZDARIP-
TİR. YAVAŞ
YAVAŞ EVE
GELMEYE
BAŞLAMISTIR.
BUNUN SE-
BEBİNİ Bİ-
LEN KRİSSİ
ÇOK MÜTE-
ESSİRDİR.
BİR GÜN GIL-
DA ONU BU
HALDE YA-
KALAR.

SENİ FRED AÇLATIYOR
DEĞİLMİ? O CANAVAR
EVE GELECEĞİ YERDE DI-
ŞARIDA BAŞKA KIZLARLA
GEZİYOR VE SANA BURA-
DA GÖZYAŞI DÖKTÜRÜYOR.

SUS GILDA!
SENİN BÖYLE
SEYLERE AKLIN
ERMEZ.

PEK ÂLÂ ERİYOR İŞTE. BENİM
BURADA BULUNUŞUM SANA
BÖYLE MUAMELE ETMESİ İÇİN
BİR VESİLE. ONDAN NEFRET
EDİYORUM. BU SİRF SENİ AĞ-
LATTIĞI İÇİN.

HAYIR GILDA! FRED
BENİ ÇOK
SEVİYOR!

KRİSSİ GÖZYAŞLARINI Sİ-
LER VE DİZLERİNİN DİBİ-
NE OTURMUŞ OLAN GIL-
DA'YI KUCAKLAR.

GILDA, YAVRUM. SEN
ANNENİN YANINA GİT-
SENDE BİZİ BİRAZ YAL-
NIZ BIRAKSAN.

FAKAT EGOİSTİN BİRİ. SENİN
SEVGİNE HİSLERİNE HİÇ EHEM-
MİYET VERDİĞİYOK. ŞENİ BİR
DAHA ONUN YÜZÜNDEN AĞ-
LAR BULURSAM BİLMEH SO-
NU NE OLUR?

BİR DAHA AĞLA-
MAN SANA VAAD
EDİYORUM.

GILDANIN YÜZÜ GERİLİR GÖZLERİNDEN
KİN AKAR.

BEN BURADAN ÇIKARSA
BİR DAHA ADIMIMI ATMAH!
BİLİYORUM, BENİ KOVMAKLA
ONU BANA TERCİH ET-
TİĞİNİ ANLATMAK İSTİ-
YORSUN. BENDE İN-
TİHAR EDERİM!

ALLAH ASKINA
BÖYLE ŞEYLER
SÖYLEME.

EVET İNTİHAR EDERİM.
ÇÜNKÜ DÜNYADA KİMSEM
KALMAMIŞ OLUR! ANNEM BEN-
DEN NEFRET EDİYOR.. BENDE
ONU SEVMİYORUM.. O KASVETLİ
UĞURSUZ KÖYDE ONUNLA
YAŞAYIP MESLEĞİMİ FEDA
EDEMEM. SAYET SENDE
BENİ KOVARSAN KEN-
DİMİ ÖLDÜRÜRÜM.
KRİSSİ.

ARKAŞI VAR

Ne zaman olduğunu bilmiyorum. Fakat üstünden, tahminen 15-20 sene geçmiş olmalı. Bana da başkası anlattı. Okadar hoşuma gitti, ki ben de size anlatmadan edemeyeceğim.

Bir gün, başmüddeiumumünün huzuruna birisi çıkmak istedi. Hade me kim olduğunu sordu. Yağlı adam, bir kâğıda, adını ve ne niçin geldiğini yazıp hademe ile gönderdi. Az sonra kendisini müddeiumumünün huzuruna çıkardılar.

Ziyaretçisini, kapıdan, şahsen karşılayan kanun adamı şöyle dedi:

— Yazınız, sizi âdeta ihtiyarlamış gösteriyordu Paşa Hazretleri... Buyuramaz mısınız?

Paşa hazretleri, hakikaten yağlı bir adam. Fakat okadar ihtiyar değil. Başmüddeiumumü de cidden nazik bir insan. Misafirini pek iyi tanımamakla beraber saygıda kusur etmiyor. Kahve ısmarlıyor ve karşılıklı kahvelerini içerlerken nihayet konuşuyorlar. Başmüddeiumumü sordu:

— Bir emriniz mi vardı?

Paşa, alnında biriken ter tanelerini mendiliyle sildikten sonra cevap verdi:

— Yazımdan, fazla ihtiyarladığımı hükmetmişsiniz!.. Haklısınız. Ellerim, titrekleşti. Sebebinin şimdi size anlatacağım... Lütfen beni dinleyiniz!..

Başmüddeiumumü can kulağıyla dinlemeğe başlarken Osmanlı paşası devam etti:

— Şüphesiz, eski Nafia Nazırlarından Nimetullah Paşayı tanıyacaksınız... Biz Nimetullah Paşa ile çok eski ahbaplarızdır. Karılarımız daima görüşürler. Sık sık birbirimize gider geliriz filân... Bundan bir müddet evvel benim birader vefat edince veresiisi olmadığı için bütün varı, bana intikal etti. Miras muamlesi henüz tekemmül ettiği ve nakit para elimize geçtiği sıralarda bir gün...

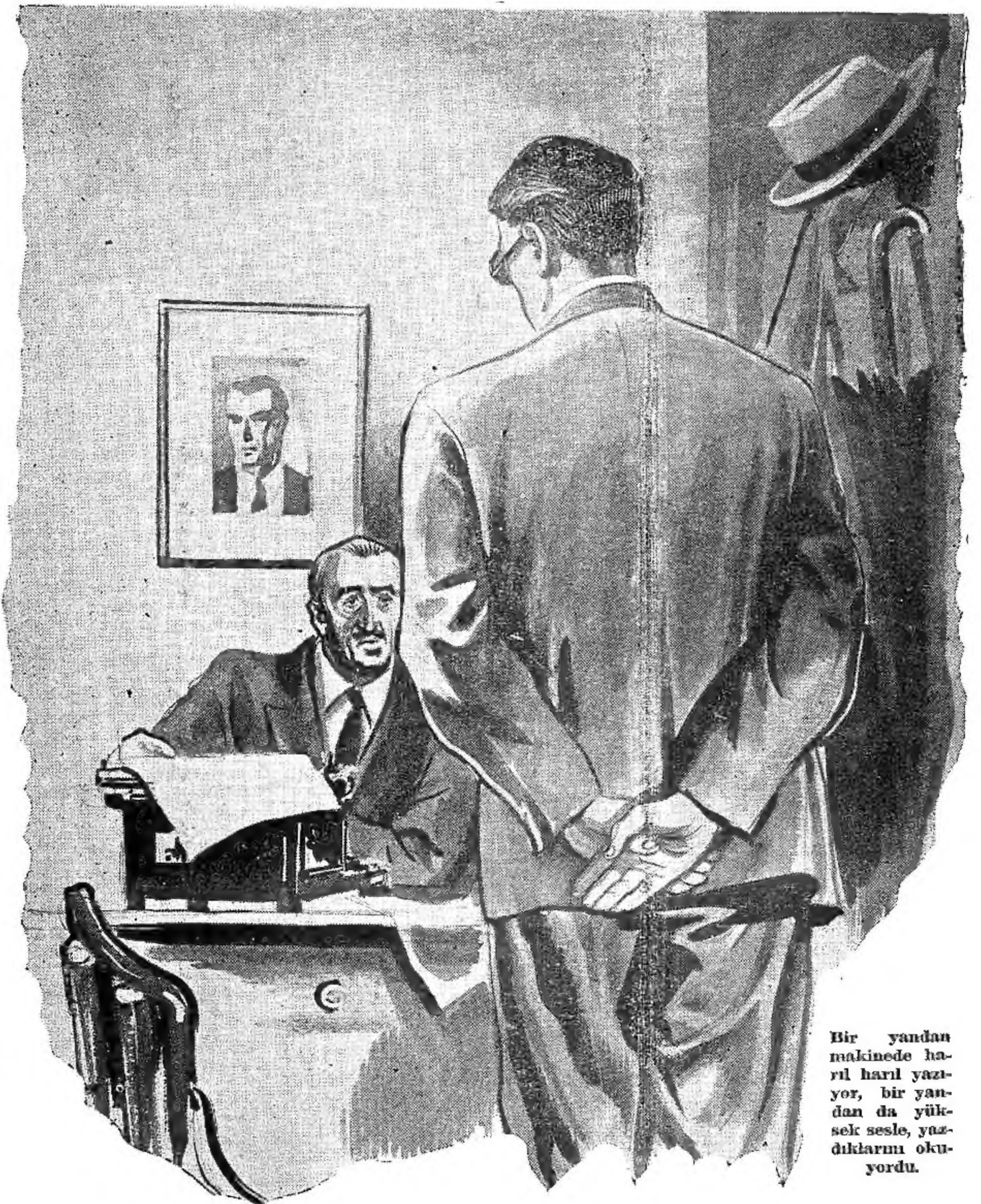
Paşa duralamış, âdeta anlatmaya sıkılıyor gibiydi. Müddeiumumü sesini çıkarmadı. Bir an ikisi de sustuktan sonra nihayet ziyaretçi sözüne devam etti:

— İnamlıması güç bir hâdise ama ne yapayım ki hakikat... Size başvurmadan önce bir hayli düşündüm... Başka çare göremedim de... Ne diyordum? Bir gün Nimetullah bana geldi. Kısa bir zaman için benden yirmi bin altın ödünç istedi. Eh, kırk yıllık arkadaş... Aklıma hiçbir fena şey getirmedim... Karım da yanındaydı. Senet bile istemeğe lüzum görmeden kendisine 20 bin altını verdim... Aradan zaman geçti. Karı koca, bir müddet bizden ayaklarını kestiler. Geçenlerde Beyoğlunda bir mağazaya girerlerken karşılaştıyalm mı? Kadının önden girmiş olmasından istifade ederek Nimetullah'a yanagım ve benden ödünç aldığı paranın senedini henüz yollamadığını hatırlatmak istedim...

Paşa yine susmuştu. Acı acı güldükten sonra:

— Ne cevap alsam beğenirsiniz? diye sordu. Gözlerini hayretle açtı. Bana âdeta dehşet içinde baktı ve «Ne senedi? Ne parası?» diye sordu. Benden değil yirmi bin lira, beş para almamıştı. Ben aklıma mı oytuyordum yoksa? Bu sırada karısı da çıkagelmisti. Ben karısından şahitlik beklerken Nimetullahın, hâdiseyi fevkalâde komik bir şey anlatıyormuş gibi ona da söylediğini duydum. Kadın bana doğru şakrak bir kahkaha atkandan sonra bir deliye bakıyormuş gibi beni süzdü... Baktım ki olacak gibi değil, ben de biraz teslendim doğrusu... Fakat bu halimi görünce ikisi de beni sokak ortasında bırakıp yürüyüp gitmezler mi? Şaşırdım kaldım beyefendi! Öyle bir şey ki ne isbatı var, ne şahidi?.. Elimdeki bütün nakdım de oydu... Böyle bir oyuna kurban gitmek, beni fena halde sarıttı doğrusu...

Müddeiumumü:



Bir yandan makinede harıl harıl yazıyor, bir yandan da yüksek sesle, yazdıklarını okuyordu.

Bir Adalet Hilesi

Yazan:
C. Cahit Cem

— Hakikaten garip bir mesele! dedi. Senediniz, sepetiniz de olmadığına göre doğrusu bu parayı geri alabilmemiz çok güçleşiyor. Maamafih ben yine de gayret edeceğim... Size haber ulaştırırım paşa hazretleri... Siz müsterih olunuz!..

Paşa, hiç ümitlenmemişti. Parayı geri almanın zorluğunu kanun adamı da söylüyor değil miydi? Bitkin haliyle yerinden kalktı. Alnındaki terleri silerek müddeiumumüye veda etti ve çıktı.

Aynı gün Nimetullah Paşaya müddeiumumü'den bir haber gitti. Müddeiumumü, bu mektubunda, paşanın yardımına muhtaç olduğunu, gayet garip bir mesele karşısında bulunduğunu bildiriyordu.

Nimetullah Paşa ile karşı karşıya oturdıkları zaman müddeiumumü hâdiseyi şöyle anlattı:

— Paşa hazretleri, bu sabah Arif Paşa buradaydı. Biraz garip bir adam gibi geldi bana... Birtakım acayip şeyler anlattı. Yani inanılmayacak şeyler... Güya siz ondan yirmi bin altın borç almışsınız da fi-

lân, falan... Memleketimizin eski ve büyük ailelerinden birine mensupsunuz paşa hazretleri!.. Tabiatıyla sizler gibi kıymetli kimseleri bu çeşit iftiralarla ve çirkin ithamlardan korumak mecburiyetinde olduğumu idrâk ediyorum... Bu itibarla Arif Paşanın kendi kendine hayaller mi kurduğunu, yoksa size kasden iftira mı ettiğini esbit etmek isterim...

Nimetullah Paşa, keskin bir eda ile:

— Deli de, iftiracı da olsa benim bu para işiyle zerrece âlakam yok! dedi.

Bu sözleri okadar kat'i söylemişti, ki artık bu hususta münakaşa edilemeyeceği aşikârdı. Müddeiumumü gayet memnun bir tarzda ellerini uğuşturdu:

— Şüphe etmiyorum paşa hazretleri!.. Şu halde bu ithamdan sıyrılmamız ve Arif Paşanın ya deli, yahut da iftiracı olduğunu isbat etmeniz son derecede kolaylaşıyor. Bu mesele mahrem olacağı için daktilo çağırmyacağım... Şimdi şu ma-

kinenin başına kendim geçeyim ve sizin ağzınızdan şu mektubu yazayım...

Hem yazıyor, hem de yazdığını yüksek sesle söylüyordu. Şunları okudu:

«Her şey meydana çıktı. Eğer derhal yirmi bin altını (yani Arifin parasını) alıp başmüddeiumumünün yanına gelmezsen mahvolacağız!»

Sonra kâğıdı Nimetullah Paşaya uzattı:

— Lütfen altına tarih atıp imza buyurun efendim!

Nimetullah Paşa, galiba bütün bu işi bir nevi şaka sanmıştı. Kâğıdı imzalaması gerektiğini aklı kesdiği vakit durakladı. Sonra imzayı attı ama yüzü kireç gibi kesilmişti.

Mümmeiumumü, imzalanan kâğıdı alıp Nimetullah Paşanın haremünün de evde olup olmadığını sorup öğrendikten sonra bir zarfa koydu ve bir mübaşir çağırıp paşanın konasının adresini vererek hemen konaya gitmesini ve hanımla beraber acele tekrar buraya dönmesini emretti.

Mübaşir, odadan çıkar çıkmaz Nimetullah Paşa birdenbire ve yıkıltıcasına diz çöküp müddeiumumünün ellerine sarılmıştı:

— Ben ettim, siz etmeyin!.. diyor-du. Müthiş sıkıntıdaydık, bir cahilliktir yaptık.

— Âlâ!.. Şu halde konanınızı ve (Arkası 14 üncü sayfada)

Ölüm TİMARHANESİ

Yazarın: Edvard Brooker

Çevirenler: L. ve T. Karamahmut

Yavaşca süzülüp karaltının peşine takılmak için iki adım henüz atmıştı, ki birdenbire sırtına sivri bir şeyin dayandığını hissedince durdu. Meğhul kadının sesi, arkasından:

— Kıpırdanayım deme! Yoksa cehennemini boyarsın! diyordu.

Durarak bekledi. Önde giden karaltı iyice gözden kaybolduğu zaman, sırtındaki tazyikin de yok denecek kadar hafiflediğini farkeden hafiye, birdenbire geri dönüp

di. Karşısındaki ana yolda bir karaltı kendine doğru koşuyordu. Yaraklı olsa bu kadar hızlı koşamayacağına göre, silâh seslerinden fena korkmuş olmalıydı.

Smit, bu adamla karşılaşmadan kim olduğunu görebilmek için bir ağaç ardına sınıp beklemeye karar verdi. Böylece, karaltı hızına gelince ardından saldırıp kısıvrak yakalayacaktı. Nitekim, adamın gittikçe yaklaştığını ve hızla binaya yöneldiğini görünce ardından koşup yetişerek eteğinden yakaladı:

— Durun, yoksa yakarım! diye seslendi.

Adam soluk soluğa dönünce hafiyeyi gördü:

— Beni okadar korkuttunuz ki Mister Smit!

Hafiye, hem şaşmış, hem de içermişti:

— Müsaadenizle ben de hayret ettiğimi söylüyeyim doktor Pakman!

lim...

Pakman, odasına girip elektriği yaktıktan sonra, peşinden gelecek bir şeyden çok yılmış gibi anahtarları iki defa çevirip kapıyı iyice kilitliyerek bir koltuğa çöktü ve:

— Ööf! dedi. Fena terledim. Bu hâdiseye başladı başlıyala dehşetli uykusuzluk çektiğimi size söylememiş miydin bilmem... Okadar başım ağrıyor, ki gözlerimi kapıyayım? Bu akşam da yine öyle olunca, biraz inip hava alayım barı dedim...

Muavin Smit, bu hikâyeye hiç de inanmadığını belirten bir tavırla:

— Vallahi siz gördüğüm vakit hiç de öyle hava almıya çıkmış birine benzemiyordunuz. Bir şeyden fena halde ürkmüştünüz ve canınızı kurtarmak için kaçtığınız belliydi...

Pakman:

— Canım hele sabredin de anlatayım! dedi. Ne diyordum? Hava almak için bahçeye çıkıp şöyle bir kanapeye oturdum. Sonra kalkayım biraz gezineyim dedim... Şöyle bir miktar henüz yürümüşüm ki ne görsem beğenirsiniz?

— Ne bileyim ben doktor?

— Tabii bilemezsiniz. Efendim böyle gezinirken bahçe duvarının yanına varmışım... Bir de duvarın üstüne gözüm ilişince baktım, bir adam, sinmiş oraya beni gözetliyor.



hiç değilse şu bir türlü ele geçiremediği esrarengiz kadını görmek istediği vakit, bir de baktı ki ortalıkta kimseler yok... Kadın, sanki yer yarılmış, yere geçmişti.

O zaman ilk aklına gelen şey, düdüklü çalıp adamlarını harekete geçirerek, giden adamın peşine salmak oldu. Düdüğünün sesi, ortalığı cayır cayır yırttığı halde bahçede en ufak bir hareket bile olmadığını görünce hayretler içinde kalarak, memurlarından birini yerleştirdiği bir ağaç ardına gitti. Bir de baktı ki memur, yere, çimenlerin üzerine uzanmış mışıl mışıl uyuyor. Delirecek gibi oldu. Diğer polisleri koştu... Fakat hangi çalının dibinde ve hangi ağacın ardında olursa olsun, bütün memurları derin bir uykuda buldu.

Artık giden karaltıyı takip etmek, imkânsız bir hale gelmişti. Tekrar, ilk oturduğu kanapenin başına döndüğü zaman kendini Don Kigota benzetti. Yalan da değildi hanı! Don Kigot nasıl değirmenlere saldırmışsa, o da birtakım hayaletlere saldırıp durmuyor muydu?

X

Muavin Smit, hayal sukutunun verdiği kırıklıkla daldığı düşüncelerden belki sabaha kadar kurtulacak değildi... Eğer ortalığı çın çın ötüren bir silâh patlamamış olaydı...

Bu gürültüyü, diğer birtakım silâh sesleri takip etti. Hafiye, derhal ileri atıldı, lakin fazla gideme-

"Bir de duvarın üstüne gözüm ilişince baktım, bir adam, oraya sinmiş beni gözetliyor."

Bu satte hastane bahçesinde ne işiniz olduğunu doğrusu cidden merak ettim...

Doktor:

— Halbuki sebep pek basit! dedi. Şimdi anlatınca göreceksiniz. Yalnız müsaade ederseniz burada durmayalım da odama gidelim. Anlıyorsunuz ya...

— Yok! Hiçbir şey anladığım yok ama madem istiyorsunuz gide-

Allahtan ki yanımda basotnum vardı. Yoksa korkumdan donup kalacaktım.

Smit sordu:

— Kimmiş bu adam

— Göremedim doğrusu! Herif beni, avını kollıyan bir vahşi hayvan gibi kolluyordu... Kimdi bu adam? Bu saatte, orada ne yapıyordu? Aklıma gelmedi değil... Fakat fazla düşünmeme vakit kalmamıştı.

Herif, elindeki tabancanın namlusunu bana çevirdi. Baktım ki ateş edecek, kendimi yere atıverdim. İlk kurşun, sağımdan vızıldıyarak geçip bir ağaca saplandı.

— Demek duyduğum silâh sesi buymuş...

— Allahtan ki yaralanmadım. Yerimden fırlamamla kaçmam bir oldu.

— Öteki silâh sesleri neydi? Her halde arkanızdan da ateş etti.

— Ya sormayın! Yakayı zor kurtardım elinden...

— İyi ki kurtulmuşsunuz. Maa-zallah başınıza bir şey geleydi, kim bilir âmîrlerim ne derlerdi? Her halde işimden olurum...

Smit bir an susup tekrar sordu:

— Peki, o karaltı size kimseyi olsun hatırlatmadı mı?

— Bilmem... Şöyle iriyarı bir adamdı...

— Meselâ Profesör Korney'e filân benzemiyor muydu?

— Hakikaten dikkati çekecek kadar bir benzerlik vardı. Fakat bundan emin olabilir miyiz? Doğrusunu isterseniz bu bana imkânsız gibi geliyor. Siz her şeyden şüphe edebilecek bir meslektesiniz bay muavin! Fakat benim için Profesör'den şüphelenmek, onun beni öldürmek isteyeceğine inanmak okadar garip ki... Sonra sizin yanıldığınızı muhkakkak addediyorum. Zira Profesör, benden ayrıldıktan sonra hemen Londra'ya dönmüştür.

— Eğer o gittikten sonra size söylemiş olduğum bir şeyi hatırlarsanız, ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız sanırım.

— Zannedersem Profesör Korney için, Cakson'un ta kendisidir diyordunuz.

— Tamam, hâlâ da aynı fikir de ısrar ediyorum!

— Siz bilirsiniz ama ben bu meselede size inanmayacağım... Bana kalırsa bu garip tesadüfı unuttun daha iyi!

Ayağa kalkan Smit cevap verdi:

— Her ne olursa olsun siz beni dinleyin, kabil olduğu kadar az dışarı çıkın. Anladığımıza göre park pek tekin bir yer değil. Hatta daha doğrusu bir cinayet işleyebilmek için en müsait bir köşedir. Fakat sabır lâzım. Mağlûbiyeti kabul etmiyorum. Nasıl olsa bir gün onların hakkından geleceğimi biliyorum...

Şimdilik Allahaismarladık doktor! Yakında görüşürüz.

Akl doktoru ile polis birbirlerinden ayrıldılar. Smit düşünceliydi. Şimdiye kadarki cinayetler için birer sebep bulmak mümkündü ama doktoru ortadan kaldırmak hususundaki son teşebbüsü bir türlü anlamıyordu. Zavallı doktor kimsenin fenalığını istemediği için, hiç düşmanı olmayan bir adamdı. Onu neden öldürmek istemişlerdi?..

Smit, yoluna devam etmeye karar verdiği sırada on adım ileride sağa, sola yalpa yapan bir adam gördü. Düşmesin diye yardım etmeye kalktığı vakit, bu adamın henüz kendine gelmeye başlıyan polis memurlarından biri olduğunu anladı.

— Sen misin Kitley? Anlaşılan güzel bir uyku kestirdin! Doğrusu tam da vakti ya! diye söylendi.

— Ne olduğumu kendim de anlayamadım, ki şef! Şimdiye kadar başıma böyle bir şey gelmemişti ki...

— Gelmez zahir! Göz açmalı göz! Siz arıyordum, baktım ortada kimseler kalmamış!

— Bunun istiyerek olmadığını her halde siz de takdir edersiniz.

— Peki nasıl oldu? Anlat da bilelim!

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

Antika KEMAN



Nakleden: A. B. Cangil

— Olrayt! dedi. Yarın sabah tekrar size uğrarım Sullivan!, Alın şu bin doları size kaparo olarak bırakayım!. Kemanı benim hesabıma emniyete alın!.

Ve ehemmiyetle ilâve etti:

— Bakın şu beyler de şahidim!. İlk önce ben talip olup pey sürdüm ha!..

Sullivan bin doları cebine attı. Müşteri, hesabını gördü ve çıkıp gitti. Hepimizin ne kadar merak içinde olduğumuzu tahmin edersiniz. Acaba müzisyen bu satışa razı olacak mıydı? Olsa bile, biz oradayken gelecek miydi ve biz hâdiseyi görebilecek miydik?

Garson, antika kemanın mahfazasını bin bir itina ile tezgâha götürdü. Şaka mıydı bu, on bin dolarlık bir keman! Bir yerine şayet bir şey olursa sonra?

Bir saat kadar geçmiş olmalıydı galiba, genç müzisyenin tekrar kapıdan girdiğini görünce hepimizin ve bilhassa Sullivan'ın gözeri parıl parıl yandı. Delikanlı, lokantacıya yürüyüp hesabını gördü. Gitmek için parasının üstünü beklediği sırada lokantacı, kendisine yanaşıp şöyle dedi:

— Mister, bu kemanı satmak ister misiniz? Hoşuma gitti de satın alayım, dedim. Eğer razı olursanız yüz dolar veririm.

Müzisyen, bu sözleri duyunca bir kahkaha attı:

— Ha bravo! Maşallah işten anlar birisiniz Mister Sullivan!. Yüz dolara böyle bir keman alırsanız, zengin oldunuz gitti demektir. Maamafih benim, kemanımı satmaya niyetim yok!. Hayatımızı bununla kazanıyoruz malûm ya. Ömürsünüz vallahi Sullivan!. Bu kemana yüz dolar ha? Hah, hah, hayy!

Bu sırada Ceymis söze karıştı:

— Ben kemana bin dolar veririm!.

Müzisyen, eliyle, reddeder gibi bir hareket yaptı. Tim, arttırdı:

— İki bin! dedi.

Sullivan bağırdı:

— Üç bin!.

Ceymis tekrar arttırdı:

— Dör bin!.

İyice hararetlenmişlerdi.

Sullivan:

— Beş bin! dedi.

Tim bağırdı:

— Altı bin!.

Sullivan yine atıldı:

— Yedi bin veriyorum!. İyi düşün! Yedi bin dolar bu delikanlı!.

Ortada bir sessizlik hâkim olmuş, müzikacı da düşünmeğe başlamıştı. Birdenbire koltuğunun altındaki kemanı alıp Sullivan'a uzattığını ve şöyle dediğini duyduk:

— Verdim gitti!. Benim yedi bin dolar kazanmam için bu kemanı tam iki sene çalışmam lâzım! Ne yapalım, kısmet böyleymiş! Vakıa kemanın su içinde on iki bin doları vardır ama, yedi bin dolar, bizim gibi züğürtler için az para değildir Mister!.

Sullivan, neşeli bir feryadı zaptederek kemanı kapmış, lokantanın ardındaki odasında kaybolmuştu. Az sonra getirip yedi bin doları müzisyene saydı ve delikanlı da çekilip gitti.

O anda Ceymis söylendi:

— Şu Sullivan az açık gözlerden değildir!. Gözlerimizin önünde havadan nasıl üç bin dolar kazandı görüyor musunuz?

Ertesi akşam, Sullivan'ın kazanacağı şerefine içmek için tekrar lokantada toplanmıştık ama, cimri herif görünürlerde yoktu.

O akşam Sullivan'ın New-York'taki «Lezzet» lokantasında toplanmış, kaç yıldır yüzünü görmediğimiz kolej arkadaşımız Tim Seymur'un tekrar meydana çıkışını kutluyorduk. Masa başında çakıştıranların hepsi zengin çocuklarıydı ama, hiçbirinde öyle zengin şımarıklığı yoktu... Bir yandan nefis yemekleri sineye çekiyor, öte taraftan da kristal bardaklara dolan Sotern ve Ren şaraplarını çekiyorduk.

Bu sırada lokantaya, elinde taşıdığı keman kutusundan müzisyen olduğu anlaşılan bir delikanlı girdi. Doğrusu önce pek umursamadık. Ancak karnını doyurup da tekrar gitmeğe niyetlendiği ve hesap görme meselesinden ötürü garsonla aralarında ihtilâf çıktığı vakit hep birden dikkatimizi oraya topladık.

Delikanlı, cüzdanını evde unuttuğunu söylüyordu. Garsonla telâşlı konuşmağa başlayınlarından az sonra Sullivan, göbeğini devire devire o tarafa seğırtti. Genç müzisyenin, lokanta sahibine teklif ettiğini duyduk: Parasını evde unutmuştu. Kemanını bir müddet burada rehin bırakacak, on on beş dakika sonra parayı getirip tekrar alacaktı.

Sullivan, derhal razı oldu. Delikanlı da çıkıp gitti. O zaman Ceymis:

— Böyle bir şey, herkesin başına gelebilir! dedi.

Hakikaten de gelebilirdi hanıl. Nitekim, hepimizin başımızdan da geçmemiş değildi. Karşılıklı, yaşadığımız bu çeşit vakaları anlatmaya koyulduk.

Genç müzisyenin gittiğinden birkaç dakika sonraydı galiba, o zamana kadar hiç dikkat etmediğimiz yabancı bir müşteri, lokanta sahibine, delikanlının bıraktığı kemanı bir kere görsetmesini rica ettiği vakit tekrar kulak kabarttık. Sullivan, müşterinin bu ricasını yerine getirdi. Adam, kemanı eline aldı. Evirdi, çevirdi. Sonra birdenbire bir hayret işliği çalarak bağırdığını duyduk:

— Vay canna! Yahu bu keman antikaymış! Hem de halis Garneri kemanı!. Hey Mister Sullivan, şunu hemen şimdi sizden satın alırım. On bin dolar veriyorum, nasıl, var mısınız?

Hep birden merak içinde o tarafa bakıyorduk. Sullivan, göz göre göre kaçırmaya mecbur olduğu bu tatlı ve kârlı işe füzülmüş gibi, sıkıntılı sıkıntılı kafasını kaşıyor ve «Olmaz ki!, Olmaz ki!. Nasıl olur?» diye söylenip duruyordu. Müzisyen birazdan gelip kemanını alacak ve borcunu ödeyecek değil miydi? Sullivan için yapılacak tek şey, olsa olsa delikanlıyı bu satışa razı etmeğe çalışmak olurdu ki... Bu da pek müphem bir işti, Sullivan.

— Vallahi, adamın razı olup olmayacağını bilemiyorum Mister! dedi. Siz bir daha gelerseniz neticeyi size bildiririm... Yabancı:

Sinema



Clark Gable

Hayatı:

Bunca senedir artistlik mesleğinde olmasına rağmen hâlâ Sinema Kralı diye anılan Clark Gable, 1901 senesinin 1 Şubatında, Amerika'da, Cadix şehrinde dünyaya geldi. Babası orta halli bir yağ tüccarı idi. Tahsilli ve san'atkar ruhlu bir kadın olan annesi ise, daha Clark yedi aylıkken öldü. Clark küçükken doktorluğu kendine ideal edinmişti. Beri taraftan spora da çok meraklıydı. Liseyi 17 yaşında bitirdi ve 1918 senesinde Akron şehrinde, üniversiteye gitti. Hem bir kauçuk fabrikasında çalışıyor, hem de gece kurslarına devam ediyordu. Günlerden bir gün bir tiyatro trupuyula tanıştı ve sahneye karşı büyük bir heves duydu. Mektebini bırakarak çalışmağa başladı. Arada memuriyetlere girip çıkıyor ve çektiği sefaletle rağmen, gene tiyatroya dönüyordu. Böylece çırpınarak, didinerek ilerledi ve en nihayet sırf alım teriyle figüranlıktan yükselerek yıldız oldu. Broadway'de okadar parladı ki, Hollywood'dan da teklifler aldı ve en nihayet tiyatroyu terk ederek kendini sinemaya verdi.

Filmleri

Clark'ın filmleri bir haylidir. Bunlar arasında en çok akıldan kalanlar: Dans Cinneti, Serbest Ruhlar, Halis Kan, Kadın ve Kumar, Düşkün Kadın, Beyaz Hemşire, Saygon Güzeli, Sema Devleri, Korkusuz Kaptan, San Francisco, Tatlı Hayal, Rüzgâr Gibi Geçti, Boom Town, Honky Tonk, Alın Peşinde, Sarışın Tehlike'yi sayabiliriz. Altı sene vatan için çarpışan Clark, harpten döndükten sonra Greer Garson ile Macera'yı ve Deborah Kerr ve Ava Gardner'le The Hucksters'ı çevirdi. Son filmi: Lana Turner ve Ann Baxter ile The Homecoming - Yuvaya Dönüş'tür.

Aşkları

Clark Gable'nin hayatı aşk bakımından çok zengindir. Daha Akron'daki üniversite günlerinde Elinor adında bir kıızı sevdi. Fakat kız, arzusu hilâfına tiyatroya intisap etti diye Clark'a darıldı ve bu aşk da böylece bitip gitti. Clark bundan sonra devam ettiği bir tiyatro kursunun muallimi olan Miss Dillon'la sevişti ve 1924 te evlendi. Clark'ı muvaffakiyet yoluna sürdüleyen de bu kadındır. 1931 de ondan ayrılan Clark, Ria Laugham adında bir kızla evlendi. Sekiz sene evli kaldılar. Fakat bu aşk da sona erdi ve Clark Carole Lombard'ı sevdi. 1939 da, Ria'dan ayrıldıktan üç hafta sonra Carole ile evlendi. Carole'un genç yaşında bir tayyare kazasına kurban gitmesi üzerine Clark birçok kadınlarla gezdi, tozdu. Bunlar arasında Anita Colby, Ava Gardner, Marion Davis, Joan Crawford vardır. Daha ziyade yaşlı sayılan salon kadınlarından hoşlanan Clark bundan sonra evlenmeyeceğini söylüyor.

Garson sinsi sinsi gülerек:

— Sormayın! diyor. Bugün kudurdu mu nedir bilmem ki? Dün gece bin dolar pey veren alıcı, bugün görünmedi. Patron bekledi bekledi, baktı ki gelen giden yok. Kemanı aldığı gibi, bir antikacıya götürdü:

— Sonra? diye sorduk.

— Sonrası ne? Ben de sordum da az kalsın kemanı kafamda paralıyordu. Meğerse müzik aletleri satan her dükkânde bulunan 5 dolarlık kemanlardan değil miymiş?.

O akşam Sullivan'ın iki kurnaz serseri tarafından böyle dolandırılışına ne kadar güldüğümüzü anlatamam...

Garip BİR MUCİRA



"Fakat doktor karşına çıkınca hayretinden az kaldı küçük dilimi yutacaktım."

Kobe limanından ayrıldıktan sonra «Frisko» gemisindeki yolcular, uzun ve muttarit denizyolculuğunu, birbirleriyle ahbap olmak suretiyle geçirmeğe başlamışlardı. Bu yolcular arasında dolar bakımından az ağır kimseler yok değildi. Penang ve Singapur'da ticaretle uğraşan Holandalılar, New-York zenginleri, Batavya'lı büyük çiftlik sahipleri, Pittsburg'lu bir çelik kralının oğlu ve nihayet Manuel Sakaza adlı bir de Bolivyalı vardı.

Vakia gemidekilerin hepsi enteresan kimselerdi ama bilhassa şu Brezilyalı, çok nazarı dikkati çeken bir adamdı. Görünüşü sempatik, giyimli temizdi ve üstelik okadar da tatlı konuşuyordu ki kimin neşi olduğunu kimse bilmediği halde, kısa zamanda bütün gemi halkının gözdesi olup çıkmıştı.

Kobe ile Şanghay arasında, bir türlü bitmek bilmeyen uzun yol saatlerinde geminin salonunda oturanlar, tekrar Sakaza'dan bir şeyler anlatmasını rica ettiler. Sakaza, bu defa, evvelce yaptığı gibi uzun boylu yalvarıp yakarmadı ve:

— Bu sefer sizlere şahiden pek garip bir şey anlatacağım! dedi. Hattâ hemen söyliyeyim. Kendi hayatımın hikâyesini anlatacağım...

Bir an susup, dinleyicilerinin yüzünde artan meraklarının ifadesini okuduktan sonra devam etti:

— Ben Manuel Sakaza değilim! Pasaportumda yazdığı gibi doktor da değilim ben! Ben hakikatte, milyoner, maden ocakları sahibi ve Nazır Nueva'yım... Hani şu, bundan dört yıl önce Sukre'de parlamento'ya ihtilâlciler hücum ettiği sırada tabanca ile öldürülen Nazır Nueva!

Sakaza, dinleyicilerinin hayrete düşüşlerini görerek keyiflendikten sonra:

— Babam, kurgun ve gümüş madenleri, hayvan sürüleri ve kauçuk ticaretiyle okadar para kazanmıştı ki o öldükten sonra kendi kedime «Bana bu kadarı yeter! Daha fazla

para kazanıp da ne yapacağım? Kendimi vatana hasredayım. Siyasetle uğraşarak memleketime hizmette bulunayım!» dedim. Oldukça çalışkandım. Okadar ki 32 yaşımdayken müsteşarlığa kadar yükselmiştim. Önümde parlak bir istikbal vardı. Fakat işlerim de gittikçe fena halde artmıştı. Kendi hususi hayatımı yaşamaya, birazcık eğlenmeğe vakit bile bulamaz olmuştum. Yegâne sıkıntım da buydu.

Bir gün, siyasi bir vazife ile La Paz'a gitmiştim. Şehirden dönüş yolculuğuna çıkacağıma bir saat kala, otele, elime bir mektup sıkıştırdılar. Bu mektupta, Sakaza adlı

nim rolümü harikulâde güzel oynatıyordu. Ziyafetlerde küçük nutuklar veriyor, cenaze merasimlerinde söylemler ısrat ediyor, hasılı beni aratmıyordu.

Bu hal, böylece altı yıl devam etti. Hiçbir yerde, hiçbir suretle falso yapmadık. Çünkü o benim yerime bir yere gittiği zaman, bana oradaki hâdiseleri en hurda teferruatına kadar anlatıyordu. Ben de yaptığım işlerde ona mükemmel hesap veriyordum. Yalnız, yaptığım işi belli etmemek için şunu şart koştum ki hangimiz o sırada Doktor Sakaza rolündeysek, o, bir sıvri sakal takacaktı. Böylece

— Bir gün, Sukre'de parlamento'nun açılış nutkunu vermem icap etti. Bu iş, sadece bir formaliteden ibaretti. Ancak öğleden sonraki celsede bulunmam mühimdi. Onun için sabahleyin açılış törenine Sakaza'yı yolladım. Biçare Sakaza, bu açılış nutku sırasında kopan ihtilâl de, katil Pedro Gomez'in attığı iki kurşunla derhal öldü.

Uzatmayalım, Manuel Sakaza'ya parlak bir cenaze töreni yapıldı. Çünkü herkes kendisini Nazır Nueva diye biliyordu. Nazır öldüğü için benim akrabalarım, mirasımı da kondular. Katile gelince, onu da kısa bir muhakemeden sonra ipe çektiler.

İşte hayatımın hikâyesi budur. Ortalıkta derin bir sessizlik hâsıl olmuştu. Nihayet Holandalı zengin çiftçilerden biri:

— Peki neden, işin içyüzünü anlatıp hakkınızı aramadınız? dedi.

Bolivyalı acı güldü:

— Bizim memlekette de kâfi derecede tımarhane ve hapishane vardır. Durup dururken kendimi oralara mı tıkarıyordum? Hem sonra varislerimi neye unutuyorsunuz? Elleri geçen milyonların tekrar hava oluvereceğini anlayınca insana ne yapmazlar? Hiçbir şey yapamazdım azizim. Elimde kesin bir delil olmadan hiçbir şey yapamazdım. Kendimin Manuel Sakaza değil, Karlos Nueva olduğumu münakaşa kabul etmez bir surette isbat etmek için bana bir delil lazımdı. İşte şimdi Allaha şükürler olsun bu delili ele geçirmiş bulunuyorum.

New-Yorklu milyonerlerden biri söze karıştı:

— Neymiş o delil?

— Sakaza'nın mektep arkadaşlarından birini buldum. Kendisi Şanghay'da oturuyor. Senelerce Sakaza ile bir arada yaşamış. Benim Sakaza olmadığımı isbat edebilir... Bu iş hallolduktan sonra geri yanı kolay... Kendi paramdan bir hisse vereceğimi kime vaadetsem, hangi zengin bana dava vesaire için para yardımında bulunmaz?

Bolivyalı, ayağa kalkıp kamara'na çekilmişti. Yarım saat sonra kabinesinde onu Holandalı bir tüccar ziyaret edip yardım teklifinde bulundu. Ondan sonra aynı yardım teklifiyle bir başkası çıkageldi. Sonra bir başkası... Hasılı gemideki milyonerlerin hepsi, zavallı Bolivyalıya yardım etmek istiyorlardı. Fakat Sakaza - yani Nueva - gülerek reddediyordu.

Nihayet, Çelik Kralının oğlu da kamaraya girdi. Nueva onu da reddetti. (Arkası 14 üncü sayfada)

bir doktor, beni görmek istediğini bildiriyor ve mülakat rica ediyordu. Yanıma bırakmalarını söyledim... Fakat doktor karşına çıkınca hayretinden az kaldı küçük dilimi yutacaktım. Karşımdaki adam tıpkısı tıpkısına bana benzeyen biriydi. Yüzü, boyu bosu, tavırları ve konuşuşu, aynen bendim. Tabiatın bu kadar büyük bir müzipliğini, bu derece muazzam bir mucizesini ne görmüş, ne de duymuştum... Yalnız Sakaza'nın hayatıyla benimki arasında büyük bir fark vardı. Doktor Sakaza, fakir insanların çocuğuydu. Tıp tahsilini bin bir zorlukla ve çoğu defa aç kalarak tamamıyabilmişti. İmtihanını verdikten sonra da yine iki eli bögüründe kalmıştı. Devlet hizmetinde doktorluk aramış, münhal bulamamıştı. Hususî bir muayenehane açmaya yetecek parası da yoktu... Bir gün, gazetelerde benim resmimi görmüş, fena halde şaşalamış, lâkin aynı anda aklına da müthiş bir şey gelivermişti. İşte şimdi bu müthiş şeyi bana teklif etmeğe geliyordu.

Sakaza, benim çok işim olduğumu ve biraz dinlenip eğlenmeğe can attığımı biliyordu. Hayatımın bazı kısımlarında benim rolümü oynamak istiyordu. Meselâ benim bulunmak hususunda ikinci derecede adettiğim yerlere kendisini göndercektim. Kongrelerde, açılma törenlerinde, cenazelerde, saatlerce süren resmi kabullerde pokâlâ benim yerime hazır bulunabilirdi... Bu teklife razı mıydım?

Nasıl razı olduğumu güphesiz tahmin edersiniz. Karşıma, böyle müthiş bir fırsat çıkar da elden kaçırır mıydım hiç?

Ve itiraf ederim ki Sakaza be-

bizim, birbirine fevkalâde benzer iki adam olduğumuzu da kimse sezmiyordu... Eğer Sukre'deki hâdise zuhur etmemiş olaydı kim bilir daha ne kadar zaman bu müşterek hayatımız devam edecekti. Garson! Bana bir viski getirir misiniz?

Bolivyalı, çabuk gelen viskiyi bir yudumda diktikten sonra devam etti:

Keskin Zekâ



Benim bir yeğenim var. Adı Nevla'dır. Dün ona dedim ki: "Bak, şu masanın üstüne üç yumurta koyuyorum. Bu üç yumurtayı masanın üstüne öyle koyacaksın ki yumurtaların ikisi, yalnız yumurtaya değecek ve bir yumurta masaya değdiği halde, yumurtaların üçü de masanın üstünde duracak. Belâli bir iş. Göster bakalım marifetini!"

★ ★ ★

Gegenki keskin zekâyı, adamakıllı matematik lazımdı. Trendeki ihtiyar bayanın yaşını ben şöyle buldum: Evlendikleri zaman kadın 20, kocası 30 yaşındaymış. Elli sene bir yastığa baş koymuşlar. Kocası 70 inde ölmüş; kadın da şimdi 70 yaşında



Yarın GAZETECİ



POLİS KEŞİF MOTORLARI KAÇAKÇI GEMİSİNİ TESLİME ZORLAMAK İSTİYORLARDI.



ALLAH KAHRET-SİN! YETİŞTİLER FAKAT BEN ONLARA GÖS-TERİRİM..



KAPTAN GEMİNİN BURNUNU BÜYÜK BİR KAYALIĞA ÇEVİRDİ.



KAYALARDA PARÇA LANACAĞIZ.

KORKMA DE- LİKANLI..



GEMİ DARACIK KAYA ARALIĞINDAN İLERLİYORDU..



BU SEFER KISTIRDIK..

DURUN..SO- NUNU BEK- LİYELİM.



GEMİ DARACIK KAYA ARALIĞINDAN İLER- LİYORDU.



NE DERSİN?

"BURADAN ÇIKAMIYA CAĞIZ" DERİM.



GEMİNİN KAYALARA ÇARP- MADA İLERLEMESİ KAPTANIN BURALARI İYİ BİLDİĞİNİ GÖSTERİYORDU.



BU YOL ÇOK TEHLİKE LİDİR. BİZİ TAKİP EDEMEZLER

TEVEKKELİ DEĞİL



BU SİRADA POLİS MOTORUNDA GEMİ KAYIPLARA KARIŞTI..

DEMİK BU- RADA BİR GEÇİT VAR. DEĞİL Mİ?



ŞU ARALIKTAN KAÇTILAR..

PEŞLERİNDEN GİDELİM.



POLİS MOTORUDA GİRDİ..



KAYAYA ÇARPTIK TEHLİKELİ Mİ?



DELİSİ KAPA- TIN..



KAÇAKÇILAR NE OLACAK?

BU DELİK KA- PANMAZ. KA- YIKLAR BİNİN KAÇIN

ARKASI VAR.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA





YILAN

KADIN



SALONDA BULUNAN GİDO, TİTANYA VE VALLİ, MARSELLANIN DISARIDA BAĞIRISINI HAYRETLE DİNLEMİŞ, ŞAŞKIN ŞAŞKIN BİRBİRLERİNE BAKMIŞLARDI. BU ESNADA MARSELLA MUZAFFER BİR EDA İLE İÇERİ GİRMİŞTİ.

NENVAR MARSELLA?

NE OLACAK? GİDO!.. ÇOK TATSIZ BİR HADİSEYE MÂNİ OLDUĞUM İÇİN BANA TEŞEKKÜR ETMELİSİN!

KİM BU GİDO?



TİTANYAYA DELİCE AŞIK OLMUŞTU.. EVLENİDİĞİNİ DUYUNCA Kİ... DÜŞÜNÜŞ...

TİTANYA ONA EHEMİYET BİLE VERMEDİYDİ...

TİTANYANIN YÜZÜKÜ ZARMIŞTI. MARSELLANIN ALÇAKCA OYUNUNU SEZEN VALLİ İŞE MÜDAHALE ETTİ.

ÇOCUKLUK ARKADAŞINIZ! BURADAKİ, ARAZİ SAHİPLERİNDEN BİRİNİN OĞLI!

PEKİ TİTANYADAN NE İSTİYORMUŞ?



MARSELLA BÜTÜN ŞEYTANLIĞINI KULLANARAK ANLATIYORDU..

TİTANYADA'DA HATA OLMUŞ YA! DÜN AKŞAM GİDO'YA RANDEVU VERMEMELİYDİ!

NE MÜNASEBET? GELİP YÜZÜNE SÖYLESİN!



GİDO, SOĞUK BİRTAVIRLA, TİTANYA İLE MARSELLAYI SELÂMLAR.VE SALONDAN ÇIKAR.

TEŞEKKÜR EDERİM VALLİ! BEN ÇAMURDAN YILMAM, ÇİZMELERİM, MEŞİN ÇEKETİM VAR! SONRA AVKULÜBELERİNDE ATEŞ YAKAĞIZ!

GİDO, FENA HALDE ASABİLEŞMİŞTİ. VALLİ BİR FELAKET SEZER GİBİ OLDU.

AMA HAVA DÜZELMEDİKİ!.. HER YER ÇAMURLU.

SİNİRLERİM BOZULDU. BEN AVA GİDİYORUM.. BAHCIVANIN OĞLU DA GELECEK.



SAYFAYI ÇEVİRİN

MARSELLA İLE TİTANYA SALONDA YALNIZ KALMIŞLARDI.

MARSELLA GLOKO SAHİDEN BENİ HÂLÂ DELİ GİBİ SEVİYORMU?

EVET! FAKAT SAKIN VALLİYE SÖYLEME! HER ŞEYİ GİDOYA ANLATIYOR. BAKSANA YİNE ENİŞTESİNİN PEŞİNDEN GİTTİ! BU İŞLERE CANIM ÇOK SIKILDI GİDİP YATACAĞIM!

VALLİ GİDOYA YAĞMURLUĞUNU GIYDIRIYORDU.

GİDO DAHA GEÇ KALMA-DAN BURADAN GİTSEN DİYORUM!

AMA SENDE BENİMLE BERABER GELMEZSEN GİT-NEM VALLİ. SENİ BU BERBAT YERDE BIRAKAMAM.

VALLİ BU SÖZE ÂDETA İN-LİYEREK CEVAP VERİNCE GİDO GENÇ KIZI UZUN U-ZUN SÜZDÜ.

SENİNLE.. SİZİN-LE GELMEME İMKÂN OLMADI-GINI BİLİYORSUN?

NEDEN VALLİ? BEN....

SİKİ YAĞMUR ALTINDA, ÇAMURLU ARAZİDE ZORLUKLA YOL ALARAK AV KULÜBESİNE YÖNELEN BAHCIVANIN OĞLU PEPİNO BİRDEN KULÜBENİN BACASINDAN DUMAN TUTMECTE OLDUĞUNU GÖRDÜ..

ÇOCUK, KULÜBEYE GİRİNCE MARSELLA İLE BURUN BURUNA GELMİŞTİ.

OOO! SİZ BURAYA NASIL GELDİNİZ, MATMAZEL?

SENİ ATEŞ YAKMAK DANI KURTARDIM

ARKASI VAR

SÖYLYECEKLERİNİ TAHAMLIYAMAMIŞTI. VALLİ AĞLIYARAK KAÇIVERMİŞTİ.

KESKE BU KIZA TİTANYADAN ÖNCE RASTLA-SAYDIM...



Nakleden: Oğuz Turgut

miyorsun?

Gres Vayler de

İnamur iyi gelir! demiydi.

Gres, çiftlikte yaşayan bir genç kızdı. Bütün o civarların en güzel kıızı olmakla tanınır ve Cak'la aralarındaki ahabalık da pek çok kovboyu kışkırtırdı.

Tabii Gres de Cak'ın ağrısının bir an önce onune geçmek istiyordu. Lâkin ihlamurdan da bir fayda nasil olmadı. Bunun üzerine biçare kovboy, Kinleytovn'a gitmekten başka çare göremiyerek bir ata atlayıp yola çıktı.

Ve lâkin doktora uğramadan önce şöyle bir kete Oliver'in meyhanesinde görünmeden de edemedi. Hani doğrusunu söylemek icabederse, Cak gibi korku nedir bilmez, tabanca namısalı karşısında irkilmez, bir suçu haydi idün hucumuna uğrasa kılı kıpırdamaz bir delikanlı hesabına itirafı güçtür ama şurasını da belirtelim ki doktordan korkuyordu. Korku da demiyelim de doktora karşı bir nevi çekingenlik, âdeti bir iğrenme hissediyordu. Oliver'in meyhanesine girmişin sebebi de, önce orada bir şişe bira varlayıp, doktordan hissettiği iğrenmeyi yutmaktır.

Cak, meyhancın bir köşesine oturdu. Fena halde zonklayan dişinin ekşittiği suratıyla kimseye görünmemeye çalışarak birasını içmeğe koyuldu. Öyle kötü haldeydi ki etrafında konuşup gülüşenleri bile duymıyordu.

Fakat tam bu sırada kulağına Gres Vayler'in adı çalındı. Dönüp baktı, Yandaki masalardan birinde hangi dağdan indiği belli olmayan saçı sakalı birbirine karışmış, darma dağınık üstü başlı, pis suratlı bir delikanlı, Gres'e atıp tutuyor. Öyle kendini beğenmiş, mendebur bir kaza başını çevirip bakmaya bile tenezzül etmiyeciğini söylüyordu. Cak, bu delikanlıyı tepeden tırnağa bir suzdu. Herifin, en aşağı, kendisi kadar güçlü kuvvetli olduğu belhdi. Fakat değilmiydi ki Gres'in adını ağzına alıp ulu orta söylenme cesaret etmişti; hesabının görülmesi lâzımdı.

Cak Murey hemen ayaklandı, delikanlının karşısına dikildi.

Gres için dediğini bir daha tekrarlar mısın?

Beriki tereddütsüz tekrarladı. Fakat tekrarlamasıyla beraber göğsüne oyle müthiş bir yumruk indi ki üç adım oteye fırlayıverdi. Lâkin düşmesiyle kaplan gibi kalkması da bir olmuştı. Bütün gücüyle Cak'ın üstüne fırlıyarak tokmak gibi yumruğunu, kovboyun suratının ortasına oturttu. Cak, olduğu yerde sallandı. Sonra boğulacakmış gibi hırıldamaya başladı. Gözleri, yuvarlarından uğrarcasına sıştı. Yüzü morardı. Hava alamıyormuş, boğuluyormuş gibi kollariyle debelendi. Nihayet gırtlğından çıkardığı beyaz bir şeyi iki adım önüne tükürdü. Bu beyaz şey, ağız diydı!

Cak Murey'in yüzü birdenbire gülmüştü. Düşmanı, ondan gelecek yumruğu beklerken Cak'ın güler yüzle kendine yöneldiğini gördü.

Teşekkür ederim! dediğini daydı.

Sonra Gres'in icadı bir koktey yapılarak oradakilere ısmarladı ve atına atlayıp doktorun yüzünü görmek felâketinden kurtulduğuna sevine sevine çiftliğin yolunu tuttu.



Cak Murey, Pentonvil'deki Bakston çiftliğinde beygir çobanıydı. Hani sinemalarda kahramanlıklarını seyrettiğimiz Kovboy adlı çobanlardan. Ama Cak, bu çeşit çobanların en iriyarı, en uzun boylu ve geniş omuzlu, en güçlü kuvvetlilerinden biriydi. Öyle bir yumrukları vardı ki her biri çocuk kafası iriliğinde ve Ama nemze lâzım, bu tehlikeli bahistir. Cak'ın yumruklarını pek ağızımıza dolamayalım.

Beygir çobanı Cak, şimdiye kadar hiç hastalanmış değildi. Kinleytovn'da bir doktor bulunduğunu şöyle işitimişti okadar. Arada bir, tıka basa karnını doyurduktan sonra bir şişe patates rakısı dıktı mıydı ne karın ağrısı kahrıdı, ne bu şey. Hele diş sızısı, yok diş ağrısı. Böyle şeyleri omründe hiç görmemişti.

Ama, ne yapalım ki Cak'ın şans pek uzun sürmedi ve bir sabah vakti kendinde bir gariplik sezdi. Sanki birisi çene kemiğine kızgın bir iğne sokuyordu. Cak önce, arkadaşlarından birinin, kendisine muziplik yaptığını sanıp yumruklarını sıkarak savurmuşu hazırladı ama, gözlerini iyice açtığı vakit, baktı ki yanı başında kimsecikler yoktu. Şöyle bir donmeğe niyetlendiği zaman, çenesindeki sızının, ağzından geçip ta beynine kadar sokulduğunu duymasın mı?

Zavalı Cak, suratını ekşitip inliye inliye kalktı ve sabah gezintisine çıkmak için bir kısırağa eyer vurmağa başladı. Hem bugün, başı sallayıp da ağrı artmasın diye oyle ihtimamlı hareket ediyordu ki sanki kısırağa değil de gelne eyer vuruyordu. Yazık ki mendebur diş, Cak'ın bütün dikkatine, gittikçe daha ziyade artan bir hıznrlıklı mı kabeleden geri kalmıyordu. Cak, ancak bir bardak dolusu patates rakısını, ağzındaki hain dışın üstüne boşaltıp yuttukan sonra biraz kendine gelebildi. Ve lâkin bu da ancak bir saat sürdü. Sonra yine ağzındaki o uğursuz diş, sızısını belli etmeğe başladı.

Cak Murey tam üç gün, ekşi bir suratla ortalıkta gezindi durdu. Bu üç gün içinde, kafatası, yer yer tereleniyormuş gibi geliyordu ona ve üç gün, viskiden ve içine biraz çay katılmış patates rakısından başka bir şey içmedi.

Hele arkadaşlarının tavsiyeleri, Cak'ı büsbütün çileden çıkarıyordu. Stanley:

Senin yirmi yaş dışın çıkıyor! dedi. Her halde diş, ters bir şekil de çıkıyor olacak! Doktora git de çene kemiğini kessin, diş alsın. Yoksa bir sene çekersin bu derdi!

Tom Sefild ise, Cak'ın fırın kadar açtığı ağzına uzun uzun bakmış ve.

Sakin Stanley'nin sözünü dinleme! demiydi. Diş çıkmış bile Hem de dumduz çıkmış. Fakat çene kemiğin biraz cerahatlenmiş, benim Fayerbanks'daki dayım, böyle bir yirmi yaş dışı yüzünden ölüp gitti. Ama o zamanlar Alaska dada hiç doktor yoktu. Cak, ben dinlersen sen de bu işi ihmal etme! Neye Kinleytovn'daki doktora git-



İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan - KEMALETTİN TUĞCU



Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 11

Epeyce durulayan genç kadın bir kalmamıştı, gülümseyerek den davrandı ve: — İltifatınıza teşekkür ederim — Arzu ederseniz bahçeyi geze-

lim, dedi:

— 7 —
Koşkte iki gün ve iki gece çok sakın geçmişti. Hatta orada niçin bulunduklarını unutmış görünen

Bayan Samiha gülümseyerek gelmişti. Detektif onun parmak izini aldı.



efendim, dedi. Fakat ciddi söylüyorum. Öteden beri böyle bir rivayet vardır. Belki de ilk ve sonbaharlar da baykuşların bahçede ve koşkun saçaklarında uzun uzun haykırma ları, belki de bir müddet için bina nın boş bırakılması komşulara bu fikri vermiştir. Sonra da bir isim olarak ortada kalmıştır.

— Köşk ne münasebetle boş kalmıştır?

— Merhum babam Veyal Bey son zamanlarda tagrada bulunmuştu. Hatta ben doğuş bakımından tagrahiyim Bundan da epeyce bir müddet evvel tagrada kalmışım.

— Büyükbabanız kimdi?

— Kendisini tanımadım Bir resmi bile yok. O da babam gibi esna mesleğini doktorluk olarak seçmiş Her halde ailemiz çok kalabalıktı. Bu koca köşk dört, beş kişilik bir aileye çoktur.

Tuğrul sordu:

— Ailenizden sağ olarak kimler var?

— Bizden başka kimse kalmadı.

— Yani bir siz, bir de...

Genç kadın garip bir asabiyetle:

— Biz demekle Kenan Beyle kendimi kastediyorum, dedi. İki mizin bugün için aynı aileden olmamız yerindedir sanırım.

Tuğrul Telâşla:

— Başka türlü bir iddiada bulunmadım sayın bayan, dedi. Elbette bugün için aynı aileden iki kişisiniz. Yalnız sadece baba tarafınız mevzu bahis olunca zevciniz de o geçereden göstermek doğru değildir de.

Genç kadın aynı telâş ve asabiyetle:

— Büyük bir aileden söz açıldı. Sona kalan iki kısıdan bahsediyorum, dedi. Bunlar kocamla benden ibarettir. İşte bu ailenin bakiyesi.

Kalktı. Kahvaltı artıklarının bir kısmını alarak koşke girdi. Biraz sonra döndü. Asabiyetinden eser

detektifle arkadaşı, kendi aralarında da bir şey konuşmadılar. Kendilerine ayrı birer oda tahsis edilmişti. Bu iki oda birbirine bitişlik olup bir ara kapı ile Ressamın kasisiyle birlikte oturduğu kısımdan ayrılıyordu. Detektifle muavini istedikleri gibi serbest kâbuldiklerinden koşkte sıkılmıyorlardı.

Ressam da bir, iki gün için atölyesine inmekten vazgeçmişti. Günlük sohbetle gerginliklerde uyuklamakla geçiyordu.

Haricen sakın ve kayıtsız görünmekle beraber dimağı daima işliyen Tuğrul üçüncü gün koşkü gezdirme için Bayan Samiha'dan ricada bulunmuş genç ve güzel kadını derhal bunu kabul etmişti.

Ressam kendilerine iltihak etmeden önce, beş, on adım önden, büyük salonu geçerlerken detektif

Sayın bayan, dedi. Bende tam bir kanaat belirmek üzeredir. Buraya ne maksatla getirildiğinizi biliyorsunuz. Kıymetli zevcinizi bu zaman hastalığından ve evhamdan kurtarmak için harekete geçmeden önce sizden ayrı bir ricada bulunacağım ve sizin parmak izinizi alacağım

Bayan Samiha hayretler içinde gitti.

— Benim, böyle mi? dedi. Peki, buyurun alın. Mademki buna lüzum görüyorsunuz sizden sebebini bile sormak istemem.

— Köşkü dolandıktan sonra lütfen kütüphaneye teşrif edersiniz, dedi efendim.

— Nasıl arzu ederseniz.

Yürüyorlardı. Bir kısmında eski stil eşya bulunan geniş odaları, süslü salonları, koridorları bir saatte dolastılar. Tuğrul her odada ayrı duruyor, etrafı tetkik ediyor, pencerelerden bakıyor, kapı topuzlarını geviyor, bazen gerilerde kalıyor, bazen onlardan önce davranıyordu

Daha sonra koşkü haricinden tet-

kik etti. Her cepheyi ayrı arşınladı, pencerelere uzanıp baktı, nihayet kütüphaneye çıktı. Orası binlerce ciltlik bir odaydı. Duvarlar tamamıyla kitap raflarıyla kaplanmış ve ortaya gayet geniş bir çalışma masası konmuştu.

Ev sahipleri tarafından yapılan teklifi detektif ilk defa kabul ederek orada çalışma kararını vermiş ve bir müddet için yalnız kalmıştı. Muavin yanına geldiği zaman onu koşkun kabaca bir plânını çıkarmış buldu Tuğrul.

— Evet, diyordu. Kovaladığımız bir insanı bulmaya imkân yoktur. Hemen her odadan diğerine, koridorlara, salonlara geçilebiliyor. Esrarengiz mahluk hiçbir güçlük çekmeden arzu ettiği yerde bulunabilir. Bunu anlamış bulunuyoruz. Fennî tetkiklerimize gelince, koşku dolayırken kapı topuzlarından aldığı izleri ancak bu gece develope edeceğim.

Bayan Samiha gülümseyerek gelmişti. Detektif büyük bir nezaketle onun sol elinin basparmağını önce ıstampa ya, sonra da gayet düzgün yüzü bir kâğıda bastırdıktan sonra büyük bir nezaketle teşekkür etti.

Yalnız kalmış bu emri verdi Dostum, bu gece bizim için hemen hiç uyku yoktur. Butün zafalarını derhal bırak ve bana kânatlerini soyle

Refik hayli mustarip görünüyordu. Bozuk bir sesle soze başladı

— Ressamın da anlattığı gibi bu fevkalâde hassas ve güzel genç kadında bir gayri tabii hissediliyor. Bir an içinde, karşınızda dururken sesinin tonu, yüzünün rengi, bakışlarının enginlerindeki mânâ değişiyor. Bu pek az devam ediyor, yine eski haliyle görüyorsunuz. Onun gittiği ve yerine bir benzerinin geldiğini söylüyorsunuz. Ben bunu kabul etmiyorum, diyorum ki bu kadın insanların dimağına hâkim olan kabiliyetlere sahiptir ve iradesinin fevkalâdeliği ile insanı ipnotize ederek şaşırtıyor. Böyle bir hırsız ihtiyarı sizinle birlikte ele geçirmiş ve mahiyetini ortaya koymuştur.

Tuğrul kasklarını çattı

Oğlum, fikrini katıyen yabana atmıyorum. Yalnız bu kadını böyle bir harekete sevkedecek bir sebep yok. Ressamı çok sevdiği ortada Eger bu adam son derecede zengin olsaydı kadının bir miras yüzünden bir cinayete doğru gittiğini kabul ederdik. Sonra bizim mudahalemizi istemezdi. Yalnız şu (Arkası sahife 14 te)

UFACIK HİKAYE :

KURNAZLIK

Meshur Amerikalı gazetecilerden Pitt Young, gazeteciliğe sonradan başlamış bir adamdır. Vaktiyle her türlü mesleği denemiş, bu arada kapıcılık da yapmıştı.

Rivayet edilir ki, Pitt Young, ufak bir Amerika kasabasında bir otelde kapıcılık yaparken, Amerikan gazeteleri kralı milyoner William Hearst kendisini keşfedip bugünkü mevkiine yükseltmiş...

Bir gün, meslekdaşlarından birisi Pitt Young'a, bu işin nasıl olduğunu sormuş. Gazeteci şöyle demiş:

— Gayet basittir. Anlatayım da bakın!. Benim kapıcısı olduğum otelin bütün müşterileri, oraya daima girip çıkan kimselerdir. Hepsinin taurudum... Fakat günlerden bir gün kendisini o zamana kadar hiç görmemiş olduğum birisi, otomobille gelip otelin önünde durdu... Otomobilin kapısını açarak: " Hoş geldiniz Mister Hearst! " dedim. Adam benim yüzüme bakıp güldü: " Beni nereden tanıyorsunuz? " diye sordu. Mecmualarda filân resmini gördünüz herhalde?.. Halbuki bugün öyle üstü biziğimi da kestirdim... "

Cevap olarak kendisine dedim ki: " Ben hiç mecmua filân okumam. Resminizi de görmüyugum yok.. Evvelce biziğiniz var mıydı, yok mıydı, onu da bilmiyorum! "

" Öyle ise benim Hearst olduğumu nasıl anladınız? "

" Aman Mister, bunu anlamak için bir sürü işaret var! " dedim. Bir kere sizde büyüklük iş adamlar-

rının çenesi var. Velâkin şakaklarında bakınca sizin maddî değil, manevî işlerle uğraştığınız anlaşılıyor. Ağzınız, mücadeleci bir adamın ağzı, lâkin ağzınızın iki yanındaki sinirli kıvrımlar gösteriyor, ki siz, bilhassa eski zihniyetle mücadele ediyorsunuz. Burnunuzun kökleriyle kasklarınız arasındaki çizgi, siyasetçi olduğunuzu, alınızın munekkit bir muharrir karşısında bulunulduğuna, alınızın kıvrıntılı oluşu hayatınızda muvaffak olduğunuzu, hele gözleriniz... Onlara bakınca içlerinde rotatif makinelerinin döndüğünü görür gibi oluyorum... Başka birisi olmanız imkân yok.. Siz muhakkak Hearst'sünüz! "

Benim insan tanımak hususundaki bu kabiliyetim, gazete kralını pek memnun etmişti ve beni derhal angaje etti. Geri yanını da siz biliyorsunuz! "

Bu hikâyeyi dinleyen adam hayret içinde:

— Peki ama, demiş, insan tanımakta ne kadar nsta olsanız, yüzündeki işaretlere bakıp da onun başka bir gazete patronu değil de, Hearst olduğunu nasıl kestirdiniz?

Pitt Young.

— Canım, demiş, benim ustalığımı da orada ya.. Zaten şüphem olsaydı bile otomobilin arkasına bağlı olan valiz, şüphemi giderirdi.

— Valiz mi? Neden?

Pitt Young bir sigara yakıp cevap vermiş:

— Tabii yahu!. Vallahi üstünde, koskoca harflerle William Randolph Hearst yazıyordu.



Çingene Gristek, tirenin üçüncü mevkî kompartimanında iki polisin arasında oturuyordu. Şimdi gayet usluydı. Zaten olmasına da sebep yoktu. Çünkü eline geçirdiği kelepçenin zincirini, memurun biri tutuyordu.

Gristek, sıkı denemek kadar zayıf, fakat dehşetli çevik, yağlı saçları şapkasından sarkan kurnaz bakışlı bir adamdı. Yakalanalı daha yarım saat olmamıştı. Artık sıkı tutuyorlardı ama... El'amandı bu herifin şerrinden... Köyleri, kasabaları soyup sovana çeviriyor, yol kesiyor ve gerekirse adam da yaralıyordu. Lâkin şimdi dosdoğru mahkemeye sevkedilecek ve bu sefer her halde okkalı bir ceza yiyecekti. Çünkü «Cinayete teşebbüs» suçunda sanıktı.

Kompartiman hem loş, hem de sıcaktı. Çingenenin iki yanında oturan polislerden biri uyuklamağa başlamış, öteki de kim bilir hangi düşüncelere dalmıştı. Çingene, gözlerini, gittikçe kararan dışarıya dikmişti. Tirenin şu anda bir ormanlık içinden geçtiği bile karanlıkta zor seçiliyordu.

Tam bu sırada polislerin hiç ummadıkları ve fakat Gristek'in ne zamandır kolladığı şey oldu. Çingene birdenbire yerinden fırlayarak polis memurunun sıkı sıkı tuttuğu kelepçe zincirini, adamın elinden koparırcaasına çekti aldı. Balıklamasına pencere camına dalmasıyla kendini tirenden dışarıya fırlatması bir oldu. Ardından bir, iki el ateş edildi ama zifiri karanlıkta, ormanda kimi bulacaksınız?

İmdat işareti çekildi. Tiren durdu. Memurlar bir müddet ormanı arayıp taradılar, Gristek'i koydunsa bul... Çingene yine kaçmıştı.

Aradan iki yıl geçmişti. Bir gün, Macaristan hapishanelerinden birinin müdürüne, Budapeşteden bir telefon emri verildi. Gristek yine yakalanmış ve sıkı bir nezaret altında hapishaneye gönderiliyordu.

Az bir müddet sonra ufak boylu çingene, hapisane müdürünün karşısına dikilmişti. Memurlar, çingenenin cebinden aldıkları sustalı çakı ile bir, iki kâğıt parçasını müdürün masasına koydular. Fakat bu sefer de Gristek'in ağzından bir şey almak mümkün olamadı. Ne sorulursa duymaz görünüyor, ne denirse cevap vermiyor, acayip birtakım işaretler yapıyordu... Haydudun sağır ve dilsiz taklidi yaptığı besbelliydi.

Müdür, hiç şaşırmadı. Hapishanede iyi huyuyla tanınmış Zuber adlı bir mahkûm vardı ve dilsizlerle işaret yaparak konuşmağı pek iyi becerirdi. Onu çağırtılar.

Biraz sonra gelen mahkûm, dilsizle, birtakım işaretler yaparak harıl harıl konuşmağa koyuldu. Bu konuşma epey sürdüğü için müdür,

Dilsiz

âdeta sabırsızlanmaya başlamıştı. Nihayet Zuber'e:

— Nedir? Ne anlatıyor? diye sordu.

— Efendim bu adam Çingene Gristek olmadığını söylüyor. Kendisi Küstrin'de terziymiş... Dilsiz ve sağır... Yakalayıp buraya getirmişler.

— Haydi, martaval atmasını! Dügünlerde keman çalıp şarkı bile söylemiş. Ne dilsizi?

— Değil efendim.. Bundan birkaç gün önce hüviyet cüzdanını çaldığını ve cebinde Gristek adına

bir nüfus tezkeresi bulunduğunu söyledi. Asıl adı Bardaşı imiş... Müdür düşünmeğe başlamıştı. Fakat bu halî kısa sürdü. Birdenbire gardiyanlardan birini çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra Zuber'e dönerek:

— Bu işi iyice tetkik edmeden kendisini bırakamayız! dedi. Madem ki terziymiş, gitsin hapishanenin terzihanesinde çalışsın!

Herifi hapishanenin terzi atelyesine götürdüler. Fakat daha eline iğne ile ipliği alır almaz terzi ustası beriden atıldı:

— Bu terzi değil.. Bakın iğneyi sağ, ipliği sol eline aldı... Solak olsa aklım ererdi. Halbuki solak da değil..

Çingeneyi bir hayli sıkıştırıp tekrar sorgu sual ettilerse de Nuh da demiyor, peygamberi de ağzına

almıyordu. Sağırılık numarası da dilsizlik oyunu da bütün taassubıyla devam ettirdiği hiylelerdi. Baktılar,ki başka çaresi yok Gristek'i o akşam bir sopa ziyafetine tâbi tuttular. Dili hemen açılıverdi. Bülbül gibi konuşmağa başladı. İlk söylediği şey de şu oldu:

— Allah kahretsin! Ben hapishanede terzi atelyesi olduğun ne bileyim? Terziyim dedim ama fena yan bastım!.

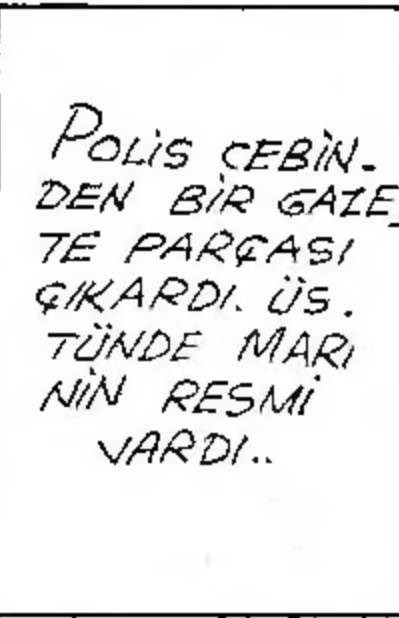


MANDRAKE
SİHİRBAZLAR KRALI

MARİ ME-
YUS, PE-
RİŞAN VE
BİTKİN
BİR HALDE
PARKTA
OTURUR
KEN KAR-
ŞISINA
BİR POLİS
MEMURU
DİKİLDİ.



HAH HAH HAAA!...
TANIDIIM
DEMİK SENSİN HA?
NE VAR?
BENDEN NE
İSTİYOR.
SUNUZ



POLİS CEBİN-
DEN BİR GAZE-
TE PARÇASI
ÇIKARDI. ÜS.
TÜNDE MARİ
NİN RESMİ
VARDI..



SENİ TEVKİF EDİYORUM

HAYIR
HAYIR.

MARİ
NE YAPTI-
ĞINI BİLME-
DEN KAÇ-
MAĞA BAŞ-
LADI.
SİNİRLE-
Rİ BOZUL-
MUŞTU.



ÇİM BU BAYANI
MANDRAKE
ARATİYOR
DOĞRU
ONÂ GÖ-
TÜR.

MARİ MAN-
DRAKE ADINI
DUYUNCA YU-
MUŞADI.
KUZU KUZU
MOTOSİKLETE
BİNDİ..



İŞTE ARADIĞINIZ KADIN!

TEŞEKKÜR EDERİM
ÇİM. MARİ NERE
LERDESİN SEN?

MARİNİN BULUN-
MASIYLA İŞLER
DÜZELDİ. LİLİ
İFTİRA SUÇUN-
DAN HAPİSE GİR-
Dİ. MARİ TEK-
RAR İŞİNE DÖN-
DÜ. MANDRA-
KENİN KALBİ RA-
HAT ETTİ. BİR
SEYAHATE ÇIKTI

BİTTİ

KARA ALI HORTLAKLI KALE



İYİ SAATTE OLSUNLAR

(12 inci sayfadın devam)

var ki o bugün hiç değişmedi. Da- ima ve az asabi idi. İsetrik bir ka- dın olmuştı. Bir gece içinde zayıf- lamış veya üzüntüye düşmüş bir hali vardı.

— Evet, bugün hiç değişmedi. Bazen yaptığı gibi, o mazlum ve yu- muşak kadın değil. Fakat bir an içinde yine değişmesi mümkün.

Günün birçok saatini kütüpha- nede geçiren sabık emniyet müdürü akşam yemeğinden sonra hususî bir işle meşgul olacağını bildirerek kütüphaneye girmiş, tıpkı bir film banyo eder gibi, birtakım ecza ve ışıklarla meşgul olduktan sonra Re- fiği bulmuştu:

— Yattılar, değil mi?

— Evet, yattılar.

— Havada müthiş bir sıkıntı var. Ay karanlığı olmasına rağmen bah- çeye inelim.

— Sız bilirsiniz.

İki erkek bombos görünen beyaz köşkte, kendi evleri gibi hareket ederek bahçeye indiler. Ağaçlar da- ha irilmiş ve gökyüzü daha yakla- mış gibiydi. Bir parça huysuzlanan Ramses misafirlerin yanına koştu. Gece vakti sinirleri bozuk olduğun- dan bu vakitsiz gezintiden hoşlan- mamış gibi homurdandı, fakat Tuğ- rul muavini kadar korkak değildi.

Dışarıdan, yüksek olan ve yine üzerlerine demir parmaklıklar kon- muş bulunan duvarlardan içeriye bir hırsızın girmesi imkânsızdı. Bu- na rağmen başı boş bırakılan köpek en küçük bir gürültüye doğru koşu- yor, öten bir baykuşun bulunduğu ağaca, düşen bir yaprağın üzerine saldırıyordu.

Tuğrul rahat düşünememek için gecenin karanlığını tercih etmiş ve ressamla karısının yattığı bölüğü gören kanapelerin konduğu yer- i seçmişti.

Arasıra serin bir rüzgâr dalga- sının okşadığı alını daha ışıkları söndürülmemiş olan pencereye mü- teveccihli.

(Arkası var)

GARİP BİR MACERA

(6 ncı sayfadın devam)

detmeğe hazırlanıyordu ki delikan- lı cebinden bir hüviyet çıkarıp Bo- livyalının burnuna uzattı:

**Robert Sullivan
Polis Müfettişi**

Sonra gülümsüyerek:

— Bu sefer yan bastın Felipe Boroero! dedi, Aynı numarayı iki defa aynı yol üzerinde kullanma- malı... Geçen sefer, bir Amerikalıyı on bin dolar hafifletmiştin... Ama bu sefer yakayı ele verdin işte! Uzat ellerini bakalım!

Bütün hikâyesi tamamen uydur- ma olan meşhur dolandırıcı Fel- pe, ellerine çelik kelepçeler geçiril- diği vakit, meşhur hafiyenin neye bu sefer bir çelik kralının oğlu rolü- nü oynadığını anladığını sandı.

BİR ADALET HİLESİ

(3 üncü sayfadın devam)

esyanızı kısmen satarsınız, daha dar bir bütçe ile yaşamaya alışır- sınız paşa... Eski tantanayı çalınmış para ile devam ettirmeğe hakkınız yoktur.

★ ★ ★

Bir saat sonra büyük bir megin torba içinde on dokuz bin beş yüz altın, hakiki sahibine iade ediliyor- du. Beş yüzünü Nimetullahar çar- cur etmişlerdi.

Bu, bir olmuş vakadır ve bir ka- nun adamının, isterse, nasıl herke- sin şerefini koruyarak haksızlıkla- rı tamir edebileceğini isbat eder.



GİZLİ VAZİFE !..



BU GEÇEN GÜN ALENLE KONUŞAN ADAM. GÖMLEĞİ KANLI.. YARALI..



İKİ KİŞİ ROLAN'I BİR FADIRA GÖTÜRDÜLER. YARASINA İLK TEDAVİYİ YAPTILAR. KRİZ GEÇİRİYORDU.



GECEYARIŞI ALEN MİŞELİN ANDRE VE TOM YORGUNLUK VE CAN SIKINTISINDAN ÖLGÜN BİRHALDE KAMPADÖNDÜLER.



ROLAN MI ? HABER ONDA.. KOŞ MİŞELİN.. ANDRE GEL..



ÜÇÜ BİRDEN, BİRŞEYLER ÖĞRENMEK KAYGISIYLA ROLAN'IN ÜZERİNE EĞİLDİLER.



YARDIM EDİN.. ONLARA DOKUNMAYIN GEBERTİRİM

ZAVALLI !.. BAŞINDAN GEÇENLERİ SAYIKLIYOR



BU YARASIYLA BÜRAYA KADAR NASIL GELMİŞ ?

ROLAN !.. BEN ANDRE YİM. MARSELE NE OLDU ANLAT SANA..



KAÇIN.. KAÇIN.. SİZİ ÖLDÜRECEKLER

ROLAN BENİ DİNLE.. AN VE MARSEL NE OLDULAR



AHHHHH !.. KURŞUNA DİZECEKLER.. KAĞMAZSANIZ SİZİ DE ÖLDÜRECEKLER KAÇIN..

ROLAN !.. ALLAH AŞKI.. NA KENDİNE GEL.. ANLAT NE OLDU ?



KAÇIN... YAPILACAK TEK İŞ BU.. KAÇIN..

BIRAK ALEN SAYIKLIYOR



EVET.. YARIN BELKİ İYİLEŞİR... O ZAMAN SORARIZ.

ANDRE, MİŞELİN VE ALEN YORGUNLUKTAN BİTKİN BİR HALDE ÇADIRDAN ÇIKTILAR. ROLAN'IN BAŞINA BİR NÖBETÇİ BIRAKTILAR



ERTESİ SABAH NÖBETÇİ TELAS VE ACELEYLE GELDİ.. ALENİ UYANDIRDI.



REİS ! YARALI KAYBOLDU.

NE ?

ALEN VE MİŞELİN BİR ŞEY YAPACAKMIŞ GİBİ ÇADIRA SEĞİRTTİLER.



SİNİRLERİNE HAKİM DEĞİDİ.. NE YAPTIĞINI BİLMİYORDU.. NE OLDU ACABA



ARAYALIM.. ONU BULMADAN RAHAT EDEMİYİZ

BURADAN GEÇMİŞ OLMALI.. KAR ÜSTÜNDE İZLER VAR



EVET !.. ZAVALLI HER HALDE BİR UÇURUMA YUVARLANDI.

ARADILAR, TARADILAR, ROLANIN İZİNE RASTLIYAMADILAR. AN VE MARSEL ANDRE HAKKINDA YALNIZ ÇOCUKLAR O BİZE BİLGİ VE REBİLİRDİ TOPLA.



ARKASI VAR



NAT PINKERTON



AKDENİZİN BU HAVALİSİ HOŞUNA GİDİYOR MU ELEN?

ÇOK GÜZEL.. AMA RIVYERA KADAR RAHAT DEĞİL.. ŞAV'I MERAK EDİYORUM DEREK!



DEREK! O ÇOCUĞA BİRSEY OLURSA ÖLÜRÜM.

HEMŞİREYE GÜVENEBİLİRİZ ELEN.. SONRA, O TAYFA DA VAR.. ÇOCUĞA DELİ OLUYOR.



EFENDİM BİR KAZA OLDU..

ŞAV NE RE DE?



SİZE TEŞEKKÜR EDERİM. HARİKÜLADE BİR İŞ YAPTIĞIZ.

AMAN BENİ MAHCUP EDİYORSUNUZ HANİMEFENDİ.. BİZİM AHBAP NASIL.. CEBİMDE ONUN İÇİN BİR SEY VAR.



YEDİ SENE EVVEL ŞAHS HAYDA ALMIŞTİM. BİR MAASA OTURMUŞTU.



DEREK! O MÜREBBİYE OLACAK KADIN BİR CANIDIR. DERHAL YOL VERMELİSİN..

MEMLEKETTEN ÜÇBİN MİL UZAK.. TAYKEN Mİ? BUNU YAPAMAM ELEN.. AMA ONA UNUT.. MIYACIĞI BİR DE YEREYİM.



OTURUNUZ KÜÇÜK HANIM..



MERHABA HEMŞİRECİK.. A... AĞLIYOR.. NE OLDU... PATRON YOKSA YOL MU VERDİ?? SUS AĞLAMA..



AH SYED! ÖMRÜMDE HİÇBİR KİMSE BENİMLE BÖYLE KOLUŞMAMIŞTI. ONDAN DA KARISINDAN DA NEFRET EDİYORUM.

BURADAN BENDE BİKTİM. GELİN KASALIM. GECE YARISI NÖBETİ BEN ALIYORUM. BURADA BİL-LİŞALIM.



O GECE

SANDALI ALIR. SES ÇIKARMADAN KAÇARIZ...



KUSURA BAKMAYIN EFENDİM SİZİ RAHATSIZ ETTİM.. GAYET MÜHİM DE..... TAYFALARDAN BİRİ EMRE KARŞI SELİP HEMŞİREYLE SAHLE KAÇMIŞ..

BİR DA KİKA KAPTAN..



KAPTANLA KONUŞTUM.. MÜREBBİYE BİR TAYFAYLA KAÇMIŞ. ONU ARAMAGA GİDİYORUM..

YOK DEREK! MUTLAKA POLİSE HABER VERİR. BİZİ ALIKOYAR ŞAV'I ALIRLAR.. GİDELİM..



BU SİRADA SAHİLDE SENİN PARAN BOL.. BANA BİR KADEH DAHA İSMARLA HEMŞİRECİK.

DOKUNMA BANA HAYVAN!

ARKASI VAR